

- tühistada EUIPO neljanda apellatsioonikoja 4. detsembri 2015. aasta otsus asjas R 2345/2014-4;
- teise võimalusena saata kohtuasi Euroopa Liidu Üldkohtusse tagasi;
- mõista nii esimese kohtuastme kohtukulud kui ka apellatsioonikoja menetlusega seotud kulud välja vastustajalt ja menetlusse astujalt.

Väited ja peamised argumendid

Apellant väidab, et vaidlustatud kohtuotsusega on rikutud määruse nr 207/2009 artikli 51 lõike 1 punkti a ja artikli 15 lõiget 1 (nüüd Euroopa Parlamendi ja nõukogu 14. Juuni 2017. aasta määruse (EL) 2017/1001⁽¹⁾ Euroopa Liidu kaubamärgi kohta artikli 58 lõike 1 punkti a ja artikli 18 lõiget 1) mitmes küsimuses. Konkreetselt on tegemist sellega, et Üldkohus ei teinud nõuetekohaselt kindlaks mõiste „kaubamärk“ tähendust määruse nr 207/2009 artikli 51 lõike 1 punkti a ja artikli 15 lõike 1 tähenduses.

- (1) Esiteks Üldkohus tõlgendas vääralt asjaomase kaubamärgi liiki kindlakstegemise olulisust ja tagajärgi. Ta eeldas ekslikult, et ei olnud oluline, et vaidlusalust kaubamärki käsitati kujutismärgi või asendimärgina. Tegelikult aga on eri kaubamärgiliikide eristamisel oluline mõju nende esemele ning sellele, kuidas neid kasutatakse. Vaidlusaluse kaubamärgi kasutamine kujutismärgina erineks oluliselt sellest, kuidas seda kasutatakse asendimärgina.
- (2) Teiseks ei teinud Üldkohus nõuetekohaselt kindlaks vaidlusaluse kaubamärgi eset, vaid ta käsitas ja menetles vaidlusalust kaubamärki asendimärgina. Vaidlusalune kaubamärk on kujutismärk, kuna seda on taotletud ja registreeritud kui kujutismärki ja puudub kirjeldus või viide, milles oleks märgitud vastupidist. Ainuüksi katkendlike joonte kasutamine ei muuda kujutismärki asendimärgiks.
- (3) Sellest tulenevalt eeldas Üldkohus ekslikult, et Munich S.L. tõendas oma kaubamärgi kasutamist, tõendades selliste jalatsite müüki, mille külgedele on kantud kaks ristuvat joont. Selline kasutamine saab üksnes tõendada asendimärgi, mitte aga vaidlusaluse kaubamärgi sarnase kujutismärgi kasutust.

⁽¹⁾ ELT 2017, L 154, lk 1.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Landesverwaltungsgericht Tirol (Austria) 30. märtsil 2018 – PI

(Kohtuasi C-230/18)

(2018/C 249/07)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Landesverwaltungsgericht Tirol

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: PI

Vastustaja: Landespolizeidirektion Tirol

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artikli 15 lõiget 2, mille kohaselt on igal liidu kodanikul vabadsus otsida tööd, töötada, teostada asutamisõigust ning pakkuda teenuseid kõikides liikmesriikides, tuleb mõista nii, et sellega on vastuolus liikmesriigi õigusnorm, mis – nagu Tiroler Landespolizeigesetz'i (Tirooli liidumaa politseiseadus, edaspidi „politseiseadus“; LGBL nr 60/1976, viimati muudetud seadusega LGBL nr 56/2017) § 19 lõige 3 – võimaldab seda, et ametiasutuse organid võivad ka ilma eelneva ametkondliku menetluseta võtta vahetu käsu- ja sunnivõimu meetmeid – näiteks eelkõige ettevõtte kohapealne sulgemine –, ilma et seejuures oleks tegemist pelgalt ajutiste meetmetega?

2. Kas harta artiklit 47, vajadusel koostoimes selle artiklitega 41 ja 52, tuleb poolte võrdsuse ja tõhusa õiguskaitsevahendi seisukohast lähtudes mõista nii, et sellega on vastuolus liikmesriigi õigusnorm, mis – nagu on sätestatud politseiseaduse § 19 lõigetes 3 ja 4 – näeb ette faktilised vahetu käsu- ja sunnivõimu meetmed, näiteks eelkõige ettevõtete sulgemise, ilma dokumenteerimiseta ja asjaomasele isikule kinnituse andmiseta?
3. Kas harta artiklit 47, vajadusel koostoimes selle artiklitega 41 ja 52, tuleb poolte võrdsuse seisukohast lähtudes mõista nii, et sellega on vastuolus liikmesriigi õigusnorm, milles – nagu on sätestatud politseiseaduse § 19 lõigetes 3 ja 4 – on ette nähtud, et menetluseta rakendatud faktiliste vahetu käsu- ja sunnivõimu meetmete, näiteks eelkõige ettevõtete sulgemise, tühistamiseks peab isik, keda see faktiline meede puudutab, esitama põhjendatud taotluse kõnealuse sulgemise tühistamiseks?
4. Kas harta artiklit 47 koostoimes selle artikliga 52 tuleb tõhusa õiguskaitsevahendi põhimõtet arvesse võttes mõista nii, et sellega on vastuolus liikmesriigi õigusnorm, mis – nagu politseiseaduse § 19 lõige 4 – annab ettevõtte sulgemise vormis rakendatud faktilise sunnimeetme puhul piiratud õiguse esitada tühistamistaotlus ainult teatud tingimustel?

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Thüringer Oberlandesgericht (Saksamaa) 3. aprillil 2018 – Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH versus Freistaat Thüringen

(Kohtuasi C-239/18)

(2018/C 249/08)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Thüringer Oberlandesgericht

Põhikohtuasja pooled

Hageja ja apellatsioonkaebuse esindaja: Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH

Kostja ja vastustaja apellatsioonimenetluses: Freistaat Thüringen

Eelotsuse küsimused

1. Kas määruse nr 1768/95⁽¹⁾ artikli 11 lõikest 1 tuleneb õigus nõuda ametiasutuselt teavet taimeliikide kohta, ilma et samal ajal nõutakse teavet ka kaitstud sortide kohta?
2. Juhul kui vastusest esimesele küsimusele tuleneb, et sellise teabetaotluse esitamine on lubatav:
  - a) Kas ametiasutus on põllumajandustootmise järelevalvega tegelev asutus määruse nr 1768/95 artikli 11 lõike 2 (esimene taane) tähenduses, kui ta kontrollib põllumajandustootjatele ELi vahenditest rahaliste toetuste andmist ja salvestab sellega seoses taotluse esitanud põllumajandustootjate andmed, mis muu hulgas käsitlevad taimeliike?